

Anna Fauknerová

Téma smrti ve vybraných dílech severské literatury pro děti a mládež

(bakalářská práce na FF UK – Ústav germánských studií 2014)

Autorka měla za úkol analyzovat téma smrti v následujících dílech severské literatury: Astrid Lindgrenová - *Bratři Lví srdce, Jižní louka*; Jostein Gaarder - *Jako v zrcadle, jen v hádance* a Tarjei Vesaas - *Ledový zámek*. Cílem práce bylo zasadit tyto čtyři texty do literárněhistorického i obecně společenskohistorického kontextu a způsoby ztvárnění tématu smrti v daných dílech vzájemně porovnat. Studentka si měla mimo jiné všimnout otázky útěchy a problematiky transcendence/metafyzická. Práce se také měla opírat o poznatky z oboru psychologie a zabývat se rovněž edukativními aspekty rozebíraných děl.

Všechny aspekty tohoto zadání studentka splnila. Práce postupuje logicky od širších otázek (kap. 2 a 3) ke specifitějším (kap. 4) a nakonec ke konkrétním rozborům daných děl (kap. 5). V Závěru Fauknerová shrnuje, v čem si jsou čtyři analyzované texty primární literatury vzájemně podobné a v čem jsou naopak odlišné, a konstatuje, že jde sice o dětskou četbu náročnější a netradiční, pro psychologický rozvoj dítěte však může být velice přínosná.

Práce je napsána celkově dobrou češtinou, i když některé formulace přece jen nejsou zdařilé a studentka občas bojuje s různými aspekty českého stylu, mimo jiné s aktuálním členěním větným (srov. např. větu „Naopak doba po druhé světové válce přinesla další výraznější autory na poli dětské literatury“ na str. 10 – v daném kontextu by bylo vhodnější upravit slovosled takto: „...přinesla na poli dětské literatury další výraznější autory“). Formální úprava je velmi dobrá, překlepy se objeví jen zcela výjimečně a nedůsledností je v práci pomálu – např. v hlavním textu práce a v bibliografii je studie Martina Loučky uváděna jako *Koncept smrti u dětí* (s. 6, 16 a 53), kdežto v poznámkách pod čarou jako *Koncepce smrti u dětí*. Poněkud závažnější je omyl, že Gaarderovo dílo *Jako v zrcadle, jen v hádance* vyšlo poprvé v roce 1995 (ve skutečnosti v r. 1993). Některým částem kapitoly 5 by prospělo méně opakování a méně detailní převyprávění děje jednotlivých děl.

Za hlavní slabinu práce považují kapitoly 2 a 3. Studentka se opírá o příliš malé množství sekundární literatury. Kapitola 2 – „Vývoj norské a švédské literatury pro děti“ – vychází pouze ze dvou kapitol dvou knih dějin norské a švédské literatury; například jedna z relevantních doporučených knih *Norsk barnelitteraturhistorie* ve druhém vydání (2005) použita vůbec nebyla, přestože je lehce dostupná v Knihovně Jana Palacha na FF UK. Navíc v této části práce studentce očividně působilo problémy zpracování sekundární literatury:

namísto toho, aby se pokusila o smysluplné selektivní sladění informací z obou kapitol (O'Leary a Nikolajeva), pouze mechanicky reprodukuje obsah těchto kapitol a konstatuje, že každá z obou autorek se zkrátka zaměřuje na poněkud jiné fenomény. Kapitola 3 (vlastně jakási minikapitola či oddíl) – „Obecný kulturní kontext vybraných děl“ – je pak natolik krátká a povrchní, že působí jen jako bezděčný důkaz studentčiny bezradnosti.

Práci doporučuji k obhajobě, ale zvláště kvůli nedostatkům uvedeným v předchozím odstavci navrhuji známku velmi dobře.

24. 1. 2015

Prof. Mgr. Martin Humpál, Ph.D.